

Buletin Ortodox 64

Misiunea Sfanta Maria si Sfantii Martiri Brancoveni

544 Bridgeport Rd E, Kitchener, ON, N2K 1N7

website : www.sfmariakitchener.com

facebook: [Misiunea Sfanta Maria si Sfantii Martiri Brancoveni](#)

HRISTOS A ÎNVIAT !

ADEVĂRAT A ÎNVIAT !

*Cerurile după cuviință să se veselească și pământul să se bucure.
și să prăznuiască toată lumea cea văzută și cea nevăzută; că a înviat
Hristos, Bucuria cea veșnică.*

Viata insasi - indiciu al Invierii lui Hristos

Bunul cel mai pretios de pe aceasta lume e viata pe care vrem s-o traim din plin si, cat se poate, s-o si prelungim. N-avem dubii asupra faptului ca viata se transmite prin dragostea dintre barbat si femeie, insa originea vietii ramane totusi invaluita in mister. Cum nu avem constatarari sau evidente in acest sens, cu ajutorul ratiunii si al stiintei

necontaminata de interes lumesc, putem sa descoperim si sa intelegem multe adevaruri. Vine viata numai din combinatii chimice? La tehnologia de care acum dispunem, omul ar fi putut crea in laboratoare atat *viata* cat si mediul prielnic aparitiei vietii, descris de teoriile abiogenetice. Este viata efectul unei intamplari? Oameni "de stiinta", orbiti de propriul ego sau bine platiti de cercuri ideologice, emit teorii nastrusnice, lipsite nu numai de orice fundament stiintific, dar absolut irationale si lipsite de logica. Culmea este ca tocmai ei ne acuza de irationalitate, doar pentru ca asezam la temelia aparitiei si dezvoltarii vietii si a lumii o Fiinta Superioara, pe care o numim Dumnezeu, in timp ce ei se considera rationali si lucizi doar pentru ca il exclud pe Dumnezeu si aseaza in locul Lui "nimicul"! Stati "stramb" si judecati drept! Noi invatam ca Dumnezeu a facut lumea din nimic, in timp ce ei ne invata ca suntem produsul "marelui nimic", "nimic" care a evoluat in timp si s-a multiplicat! Cine-i, de fapt, illogic sau irational? Daca transmiterea vietii este urmare a iubirii parintilor, oare atunci cand ne gandim la originea vietii nu e la fel de logic sa cred ca la mijloc e vorba tot despre dragostea Cuiva? Si oare acest Cineva n-ar trebui sa aibe si El viata daca e capabil s-o ofere si altora? Sau cumva "marele nimic" a produs elementul vietii in chip magic, doar noi suntem fraieri si credem in alte "povesti"? **Daca suntem de acord cu faptul ca Dumnezeu a facut viata, de care nimeni nu se indoieste ca exista, oare acelasi Dumnezeu nu poate sa si invieze? De ce e atat de greu de crezut? Logic ar fi sa presupunem ca i-ar fi mai usor Domnului sa invieze, sa resusciteze, sa revitalizeze, decat sa faca ceva din nimic! Prin urmare, de ce unora pare imposibila invierea, daca viata pe care deja o avem vine tot de la El? Unde e mitul? Unde-i legenda? N-ar trebui cautata tocmai in teoriile fanteziste, "povestite" in stil stiintific, insa goale tocmai de continut stiintific?**

Pentru cei care avem "urechi de auzit", Domnul ne vorbește în duh: - Tu, omule, ai viața din viața Mea și nu ți-am daruit-o ca să o pierzi! Uite, Eu aleg să mor și înviez ca tu să-mi urmezi dacă vrei să primești înapoi ceea ce dintru început ți-am oferit: viața cea veșnică. Dacă tu nu-ți redobăndești viața și nu vei fi nemuritor asemenea Mie, atunci toată lucrarea Mea nu are nici un sens! Eu nu "m-am straduit" să fac o lume atât de sofisticată, atât de bogată și de frumoasă doar pentru a fi sortită pieirii! Nici pe tine, omule, nu te-am zidit ca să dispari! De aceea, am ales să fiu asemenea ție, ca tu să poți deveni asemenea Mie! "Eu sunt Învierea și Viața, cel ce crede în Mine, chiar dacă va muri, va trăi. Și oricine trăiește și crede în Mine nu va muri în veac." (Ioan XI, 25-26) p. didel

Hristos a Înviat! Povestea Oului de Paști

Cu forma sa rotund-ovală care inspiră, în același timp, liniște și mister, oul nu avea cum să fie trecut cu vederea de oameni. Și aceasta încă din cele mai vechi timpuri. Trecând peste inegalabilă sa valoare alimentară (alături de spirulina, miere și lapte, fiind singurul aliment complet), oul, acest miraculos germen al vieții, ascunde în sine însuși una dintre enigmele esențiale ale existenței, exprimată popular în întrebarea « cine a fost primul, Oul sau Găina? » Dacă la evrei, oul de Paști simbolizează creația universală, pentru creștini el înseamnă re-crearea Lumii, începută prin supremă jertfă a Mântuitorului. Ouăle roșii sunt alimente sfinte de care nu ai voie să îți bati joc sau se le iei în deradere. De fapt, oul roșu este cel mai sacru aliment al creștinului ortodox. El aduce aminte de cosul cu ouă așezat sub crucea pe care Mântuitorul patimea pentru păcatele noastre, devenind roșii în urma sângelui care picura din ranile Lui. Ciocnirea ouălor vopsite este un ritual moștenit de la primii creștini care își dăruiau ouă roșii de Paști, se sărutau pe obraji și spuneau salutul sfânt "**Hristos a Înviat!**" urmat de "**Adevărat a Înviat!**".
(SURSA: <https://www.descopera.ro/cultura/5792483-oul-universul-intr-o-coaja>)

OUL ROSU

Oul roșu și frumos
De-nviere lui Hristos
Toti copii îl ciocnesc
Și pe rând, așa rostesc,
Cu suflet curat:
- Hristos a înviat!

Astfel ei învăța
Că oul e viață
Și coaja-l subtilă
Este a lumii iubire.
Oua când ciocnim
Noi mărturisim
Viața în iubire
Dor de mântuire.

ELENA FARAGO

Scena realistă a Învierii

Autor: Paul Curca

Noi citim adesea scena Învierii prin prisma predicilor triumfaliste care trec direct la biruința asupra morții. Însă o lectură proaspătă a Evangheliei ne poate mai bine apropia de sensul ei prim, care vorbește direct zbaterilor noastre de indivizi blazați, dar încă în căutare de sens, ai modernității târzii. Suntem obișnuiți să vedem Învieria Domnului ca pe o ridicare triumfală din mormântul în care Domnul fusese așezat, iar noi să sărbătorim fără griji victoria asupra morții. Lucrurile n-au stat chiar așa

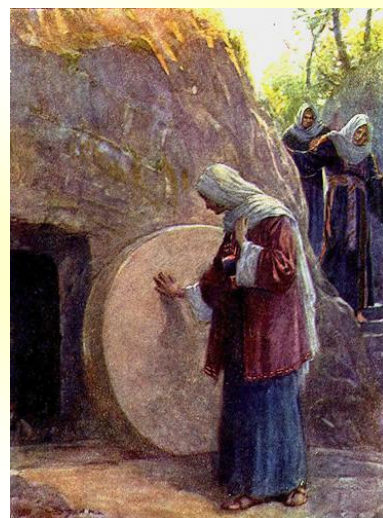
de simplu pentru actorii dramei petrecute la Ierusalim. Dacă le înțelegem astfel, sărim peste câteva etape importante în ceea ce s-a întâmplat în acele locuri și timpuri. Mergem direct la concluzie, pentru că Învieria a fost, într-adevăr, luminoasă și măreață, dar dacă sărim peste etapele intermediare putem rata trăirea acestui sentiment final, să ne blocăm tocmai în ceea ce ocultăm, pe parcurs, din prea multă grabă. De aceea cred că ar fi potrivit să reluăm evenimentele petrecute atunci, urmând șirul faptelor așa cum sunt descrise în capitolul douăzeci al Evangheliei după Ioan.

Apostolii, speriați și dezorientați, stăteau închiși de frica iudeilor. Domnul lor fusese răstignit, murise în cel mai rușinos mod cu putință, disprețuit și gol (în icoane, din pudoare, are un veșmânt în jurul coapselor, dar în realitate nu a avut) în urletele mulțimii, în mulțumirea preoților iudei și a conducătorilor poporului. Nimeni nu-i mai dădea vreo șansă Răstignitului, nimeni nu-și mai amintea atunci de promisiunea Învierii, pe care El le-o făcuse apostolilor de mai multe ori, tocmai ca să-i întărească. Totul fusese prea dezolant de dur, nici o minune nu se întâmplase, nimic nu putuse împiedica săvârșirea omorului. Triumful răului, al forțelor întunericii fusese prea puternic ca să mai lase vreo cât de mică speranță să mai răzbată. Domnul Însuși se comportase mult prea uman. Suferise ca un om, murise, mai ales, ca un om. Lăsase în urmă dezamăgire, tristețe, neputință, frică. Mironosițele care vin la mormânt „dimineața devreme” nu se duc ca să celebreze victoria vieții asupra morții, cum ni se spune adesea. Ele își asumă riscul de a fi asociate cu un condamnat periculos proaspăt executat doar pentru a împlini un obicei străbun: ungerea mortului cu miresme. Ne amintim că, în graba de a-l ucide, sentința fusese executată în vinerea de dinaintea Paștelui evreiesc. Dar se apropia seara, și nu mai era timp să se facă nimic. Urma sâmbăta, zi de sărbătoare în care nu se putea lucra nimic, în care numărul de pași făcuți era numărat, din grija de a nu încălca porunca odihnei sabatice. De-abia duminica (zi obișnuită la evrei, și atunci, ca și acum) au putut femeile purtătoare de mir să meargă la mormânt cu intenția să ia mortul și să-l ungă cu miresme, după obiceiul evreiesc. Singura lor grijă era cum vor ridica piatra de pe mormânt, mult prea grea pentru puterile lor de femei singure.

Însă acolo, ajunse la mormânt, se întâmplă ceva inexplicabil. Găsesc piatra ridicată și cadavrul nicăieri. Învierea începe cu un gol inexplicabil. În ordinea firească, „logică” și „rațională” a lumii, atunci, ca și acum, acolo trebuia să se afle trupul inert, supus putrefacției. Acesta însă lipsește. De aici lucrurile intră într-o fază febrilă. Durerea îi amorțea pe ucenici, iar frica îi ținea ascunși. Lipsa trupului însă începe să le dea o speranță, ceva încă nemărturisit, dar deja un

pic intuit și mult sperat începe să mijească. Maria Magdalena aleargă de la mormântul gol la Petru și la ucenicul cel iubit (Ioan). Când aud vestea încep și ei să alerge, împreună, către mormânt, fără să mai țină cont de nicio precauție. Ioan e tânăr, de-abia ieșit din adolescență, e vioi și puternic, aleargă cât poate de repede. Petru e mai bătrân, gâfâie, dar nu se oprește nici el. Ioan ajunge primul la mormânt, se apleacă, vede giulgiurile, dar simte o sfială, îi e frică să coboare. Chiar dacă ajunge primul se oprește, dar Simon Petru, asudat și înfrigorat, cu autoritatea celui dintâi dintre apostoli, intră, vede giulgiurile aruncate pe jos, iar marama ce îi învelea capul lui Hristos așezată separat. Intră apoi și Ioan, și împreună ei încep să înțeleagă, de fapt, de-abia să întrezărească posibilitatea uluitoare care se profila în liniștea întunecată. Prima dovadă a Învierii a fost o lipsă, mormântul gol, gol în ciuda oricărei logici umane și a oricărei raționalități a lumii. După ce „au văzut și au crezut”, ucenicii se întorc la ai lor. Dar lucrurile nu sunt atât de simple, n-au priceput toți și „bairamul” Învierii nu poate să înceapă. Maria Magdalena rămâne pe loc, încă în suferință și necunoaștere. Se uită înăuntru mormântului, unde vede doi îngeri pe care îi ia drept oameni. „Femeie, de ce plângi?”, o întreabă aceștia. Apoi apare însuși Domnul Iisus Hristos, în prima lui arătare de după Înviere și o întreabă la fel ca îngerii: „Femeie, de ce plângi?” Ea nu-L recunoaște nici pe El (cum nu recunoscuse nici îngerii), îl ia drept grădinar și îi cere cadavrul celui pe care îl plângea. De-abia când e strigată pe nume, când e chemată „Maria” de Hristos, îl recunoaște pe Cel Înviat și I se închină. Pare greu de crezut, dar oamenii din Evanghelie se lasă greu convingși de Înviere, cu toate că ea le fusese deja vestită, cu toate că ea corespunde cu aspirația cea mai profundă pe care ar putea-o avea vreo ființă umană: nemurirea. Totodată Maria primește și o misiune: să le vestească ea, femeie, apostolilor ascunși de frică, Învierea Domnului. Pentru că de-abia acum, convins de Înviere, poți avea curajul să înfrunți orice putere omenească și diavolească fără nici o teamă. Prima formă de întrezărire a Învierii nu a fost prin preaplinul unei prezențe constrângătoare prin evidența ei, ci în dubiul nedeplin lămurit al absenței corpului în putrefacție. Prima formă a întâlnirii cu Învierea stă reamintirea unei profeții și speranța că ea s-a împlinit. E bine de știut asta pentru cei ce vor minuni și evidențe ale Învierii ca să se lase convingși.

Ce ne demonstrează acest episod? Că Dumnezeu, ca să ne înduplece să credem în Învierea Sa, luptă cu cerbicia noastră din toate puterile Lui, și totuși, cu anevoie îi reușește „demonstrația”. Maria Magdalena venea la un mort ca să facă cele cuvenite morților. E greu de convins că Iisus nu e în mormânt, că e viu și îi vorbește. Ucenicii stăteau ascunși, închiși cu lacătul, convinși că au pierdut partida. Doar prezența fizică reală a lui Hristos poate să-i urnească din convingerile lor.

Modul cum vedem uneori Învierea, triumfalist și pompos, tinde să ascundă toate aceste zbateri, aceste pendulări de la tristețea cea mai adâncă a sufletului, de la teama de represalii din partea puterii politice, la bucuria infinită care nu mai cunoaște nicio frică, pentru că vine din întâlnirea directă cu Dumnezeu cel Înviat. Sărim peste ele când înțelegem Evanghelia, pentru că sunt nedemne, jenante, îi pun pe apostoli într-o lumină proastă, dar nu putem sări peste ele în viața noastră. Căci e imposibil să nu avem aceste sentimente de frică, de tristețe profundă, să nu fim noi înșine stingheriți de nimicniciile ce le găsim în sufletul nostru, al fiecăruia, dacă trăim o viață reală, în mijlocul oamenilor. Dar dacă ucenicii Domnului au putut trece peste toate angoasele vieții, peste necredința din ei și peste răutatea din ceilalți, atunci când Domnul a venit la ei, iar ei au simțit „bucurie multă”, înseamnă că și noi putem face același lucru. Înțelegând aceste scăderi ale apostolilor, ce au precedat convingerea lor nestrămutată în Înviere, ne putem înțelege neputințele, ezitățile, fricile, necredința fiecăruia dintre noi. Le putem lua ca pe stări trecătoare, din care Dumnezeu ne va scoate pe măsura stăruinței noastre în cele bune. Apostolii au avut momentele lor de frică și de necredință, dar n-au plecat, nu și-au abjurat credința, n-au căutat alinare la dumnezei străini. La fel și noi, să rămânem consecvenți credinței noastre chiar și atunci când... nu mai credem în nimic!, și, cu siguranță, va avea Hristos grijă de noi. Această descriere atât de dramatică, în limbajul extrem de reținut al Evangheliei nu este o dovadă prin sine a Învierii lui Hristos. Cum spunea fericitul Augustin „am o mie de dovezi pentru cel care crede și niciuna pentru cel ce nu crede”. Totuși, prin realismul ei, transmis de apostolul Ioan, el însuși personaj al evenimentelor descrise, prin zbaterea atât de umană pe care o descrie, prin pendularea atât de rapidă de la disperarea umană la bucuria dată de Dumnezeu are, cel puțin, argumentul autenticității trăirii. Noi citim adesea scena Învierii prin prisma predicilor triumfaliste care trec direct la biruința asupra morții. Însă o lectură proaspătă a Evangheliei ne poate mai bine apropia de sensul ei prim, care vorbește direct zbaterilor noastre de indivizi blazați, dar încă în căutare de sens, ai modernității târzii. S-a asociat adesea învierea Domnului cu un mit care s-a transmis din generație în generație, fiind, în ochii necredincioșilor, o halucinație, o dorință luată ca realitate, sau pur și simplu o înșelătorie. De aceea creștinismul mai putea fi primit cel mult ca o învățătură morală, când nu era pur și simplu respins. Dar modul în care descrie Ioan Învierea nu are nimic din toate acestea, dacă, desigur, ești un cititor de bună credință. Problema Învierii e una delicată. Un sondaj recent arată că încrederea în Biserică este de 70%, în timp ce în viața veșnică mai cred doar 35% dintre români. Asta înseamnă că sunt oameni aflați în situația paradoxală de a avea încredere în Biserică, dar nu și în mesajul esențial pe care îl transmite aceasta: învierea din morți a tuturor. Știm însă că fără Înviere totul e în zadar. „Și dacă Hristos n-a înviat, zadarnică este atunci propovăduirea noastră, zadarnică este și credința voastră” (I Corinteni 15, 14).

Când oamenii nu contestă direct Biserica și mesajul ei de credință în Înviere - un curent de opinie la care nu știu cât de mulți oameni subscriu, dar care apare tot mai gălăgios astăzi - preferă să stea într-o indiferență care parcă nu ne-ar privi pe noi, ci pe altcineva. Parcă Învierea n-ar fi o problemă legată de viața noastră, parcă n-ar fi întrebarea esențială la care avem de căutat un răspuns. Am văzut în mai multe rânduri persoane care făceau riguros pomenile pentru rudele decedate, în timp ce le auzeam întrebarea dubitativă : „O fi, maică, ceva pe lumea aialaltă?”. În acest caz religia e mai degrabă un fapt social, un mod de relaționare cu lumea celor vii. Pomenile se fac nu din convingere, nu sunt o ofrandă pentru cel mort, ci pentru că trebuie să te conformezi unei așteptări din partea grupului de rude și prieteni al defunctului. De aceea Biserica are de făcut o cateheză serioasă tuturor celor ce vin la Biserică (ar trebui, și mai abitir, celor ce nu vin, dar pe aceștia nu prea poți să îi prinzi), și nu prin cuvinte meșteșugite, care abundă în vremea noastră, ci prin exemplul de trăire vie, pornind chiar de la paginile Evangheliei. Sunt multe motive pentru care oamenii de azi sunt „căldicei”. Unul dintre ele este că Învierea ne este prezentată hieratic, cu o solemnitate fadă, că omul, fie el simplu sau cultivat, nu mai face legătura între paginile Cărții sau ale cuvintelor rostite la amvon, și viața lui de zi cu zi. O asemenea învățătură nu mai poate ajunge la inima lui, cu toate că e posibil, când e cazul, să fie apreciată de inteligență. De aceea, pentru ca Învierea să fie crezută, ea trebuie să fie prezentă în viața noastră, mireni sau clerici, iar de acolo va radia și în viețile celor apropiați ai noștri. Atunci vom putea spune, nu ca pe o convenție pentru zilele de Paști, ci ca pe convingerea intimă pe care se clădește toată viața noastră că „Hristos a Înviat!”. (Sursa: <https://doxologia.ro/puncte-de-vedere/scena-realista-invierii>)

Jertfa lumânării

E ora rugăciunii. M-ați aprins și vă uitați gânditori la mine... Parcă ați vrea să vă spun ceva. Ce să vă spun ? Simțiți bucurie în suflet? În mod sigur eu mă bucur, pentru că am un sens numai când ard. Nu sunt tristă, chiar dacă arzând devin mai mică. De fapt eu am doar două posibilități: Prima, e să rămân întreagă. Asta ar însemna să rămân rece, să nu fiu aprinsă și atunci nu mă micșorez, dar nici nu-mi împlinesc rostul meu.

A doua, ar fi să răspândesc lumină și căldură și prin asta să mă jertfesc, să mă dăruiesc chiar pe mine însumi... Asta e mult mai frumos decât să rămân rece și fără rost.

Și voi oamenii sunteți la fel. Când trăiți numai pentru voi, sunteți lumânarea neaprinsă, care nu și-a împlinit rostul. Dar dacă dăruieți lumină și căldură, atunci aveți un sens. Pentru asta trebuie să vă jertfiți, să dați ceva: dragostea, adevărul, bucuria, încrederea și toate sentimentele nobile pe care le purtați în inimă. Să nu vă temeți că deveniți mai mici...

Asta e o iluzie. Înăluntru vostru e mereu lumină. Gândiți-vă, cu pace în suflet, că sunteți ca o lumânare aprinsă. Eu sunt numai o simplă lumânare aprinsă. Singură luminez mai puțin. Dar când suntem mai multe împreună, lumina și căldura sunt mult mai puternice.

Și la voi oamenii e tot așa, împreună luminați mai mult...

Suntem chemați nu doar să luăm lumina, ci să fim noi înșine lumina.

Sursa: <https://luminapentrucandeladinsuflet.wordpress.com/2014/02/02/jertfa-lumanarii/>

Sfântul Ioan Gură de Aur CVVÂNT LA ÎNVIERE

De este cineva credincios și iubitor de Dumnezeu, să se bucure de acest Praznic frumos și luminat. De este cineva slugă înțeleaptă, să intre, bucurându-se, întru bucuria Domnului său. De s-a ostenit cineva postind, să-și ia acum răsplata. De a luctat cineva din ceasul cel dintâi, să-și primească astăzi plata cea dreaptă. De a venit cineva după ceasul al treilea, mulțumind să prăznuiască. De a ajuns cineva după ceasul al șaselea, să nu se îndoiască nicidecum, căci cu nimic nu va fi păgubit. De a întârziat cineva până în ceasul al nouălea, să se apropie, nicidecum îndoindu-se.

De-a ajuns cineva abia în ceasul al unsprezecelea, să nu se teamă din pricina întârzierii, căci darnic fiind Stăpânul, primește pe cel din urmă ca și pe cel dintâi, odihnește pe cel din al unsprezecelea ceas ca și pe cel ce a lucrat din ceasul dintâi; și pe cel din urmă mulțuiește, și pe cel dintâi mângăie; și aceleia plătește, și acestuia dăruiește; și faptele le primește; și gândul îl ține în seama, și lucrul îl prețuiește, și voința o laudă.

Pentru aceasta, intrați toți întru bucuria Domnului nostru: și cei dintâi, și cei de-al doilea, luați plata. Bogații

și săracii, împreună bucurați-vă. Cei ce v-ați înfrânat și cei leneși, cinstiți ziua. Cei ce ați postit și cei ce n-ați postit, veseliți-vă astăzi.

Masa este plină, ospați-vă toți. Vitelul este mult, nimeni să nu iasă flămând. Gustați toți din ospățul credinței: împărtășiți-vă toți din bogăția bunătății. Să nu se plângă nimeni de lipsă, că s-a arătat împărăția cea de obște.

Nimeni să nu se tânguiască pentru păcate, că din mormânt iertare a răsărit. Nimeni să nu se teamă de moarte, că ne-a izbăvit pe noi moartea Mântuitorului; și a stins-o pe ea cel ce a fost ținut de ea.

Prădat-a iadul, Cel ce s-a pogorât în iad; umplutu-l-a de amărăciune fiindcă a gustat din Trupul Lui. Și aceasta mai înainte înțelegând-o, Isaia a strigat: Iadul s-a amărât întâmpinându-Te pe Tine jos: amărātu-s-a că s-a stricat. S-a amărât că a fost batjocorit; s-a amărât că a fost omotât, s-a amărât că s-a surpat, s-a amărât că a fost legat.

A prins un trup și de Dumnezeu a fost lovit.

A prins pământ și s-a întâlnit cu cerul.

A primit ceea ce vedea și a căzut prin ceea ce nu vedea.

Unde-ți este moarte, boldul?

Unde-ți este iadule, biruința?

Înviat-a Hristos și tu ai fost nimicit.

Sculat-a Hristos și au căzut diavolii.

Înviat-a Hristos și se bucură îngerii.

Înviat-a Hristos și viața stăpânește.

Înviat-a Hristos și nici un mort nu este în groapă; că Hristos sculându-Se din morți, începătură celor adormiți S-a făcut.

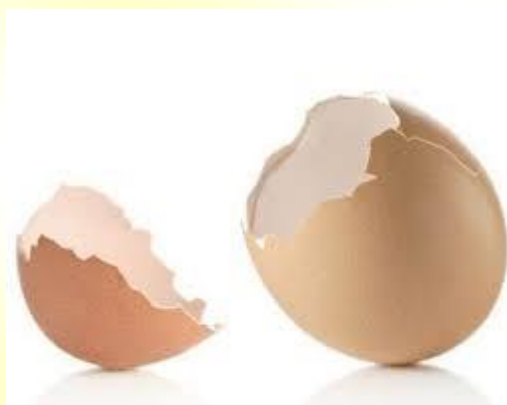
Lui se cuvine slavă și stăpânire în vecii vecilor.

Oul lui Jonathan

Un băiețel, pe nume Jonathan Foerster, s-a născut handicapat fizic și cu un ușor handicap psihic. Părinții săi sufereau mult din cauza aceasta. La vârsta de 12 ani a mers la școală și era într-o clasă cu 15 copii normali. Cu greu a acceptat învățătoarea ca Jonathan să facă parte din efectivul acestei clasei. Ea voia să-l dea la o școală ajutătoare. Aici, cu toată bunăvoința ei, Jonathan nu făcea mai nici un progres. Cu greu putea să scrie și să vorbească.

A venit primăvara și copiii se bucurau de apropierea sărbătorii Paștelui. Învățătoarea le-a povestit copiilor istoria învierii lui Isus și, pentru a sublinia schimbarea, adică trecerea de la moarte la noua viață, învățătoarea a dat fiecărui copil câte un ou din plastic în care, acasă, să pună ceva care să reprezinte noua viață. A doua zi copiii au readus ouăle, le-a înapoiat învățătoarei și aceasta le-a deschis. În primul ou găsi o floare. "Da, spuse învățătoarea, floarea este luată din natură, este semnul unei noi vieți". Un copil din spatele clasei a ridicat mâna și a spus: "Este oul meu!" În al doilea ou era un fluture din plastic: "Cu toții știm că dintr-o omidă atât de urâtă ia naștere un fluture așa de minunat". În următorul ou a găsit o pietricică pe care creștea mușchi de pământ. Al patrulea ou era neobișnuit de ușor. **L-a deschis și acesta era gol.**

"Acesta era precis al lui Jonathan, s-a gândit ea. Probabil că nu a înțeles ce trebuia să facă cu oul. Ce păcat că am uitat să-i spun mamei sale!" Deoarece nu a vrut să-l pună într-o situație jenantă, fără să spună nici un cuvânt, a pus oul deoparte și a întins mâna să ia un altul. Deodată Jonathan s-a anunțat că vrea să spună ceva. "Doamna învățătoare, de ce nu vreți să vorbiți despre oul meu?" Încurcată, învățătoarea a răspuns: "Dar, Jonathan, oul tău e gol!" El a privit direct în ochii ei și a spus: "Da, dar și mormântul lui Isus a fost gol!" Pentru o vreme nimeni nu a scos nici un cuvânt. Când învățătoarea și-a revenit, l-a întrebat pe Jonathan: "Știi tu de ce mormântul era gol?" "Da, a răspuns el, Iisus a fost omorât și pus în mormânt. Dar Tatăl Său l-a înviat din morți!" Învățătoarea a fost profund impresionată de răspunsurile copilului. Acest băiat ciudat, care era considerat înapoiat mintal, a înțeles adevărul Învierii mai bine decât toți ceilalți copii.

Peste trei luni Jonathan a murit. Nu mică a fost mirarea celor veniți la înmormântare să-și ia rămas bun de la el, când au văzut pe capacul sicriului 15 coji de ou.

PROGRAM

Vineri, 26 aprilie 2019, ora 6 p.m. – Vecernia Scoaterii Sfantului Epitaf

Vineri, 26 aprilie 2019, ora 7 p.m. – Prohodul Mantuitorului

Sambata/Duminica, 27/28 aprilie 2019, ora 11:30 a.m.

– Veniti de luati lumina! Canonul Pastilor, Dumnezeiasca Liturghie a Pastilor, Binecuvantarea prinoaselor, Traditionala ciocnire a oualor

Luni, 29 aprilie 2019, ora 10 a.m. – Sfanta Liturghie (a doua zi a Pastilor)

Marti, 30 aprilie 2019, ora 10 a.m. – Sfanta Liturghie (a treia zi a Pastilor)

Vineri, 03 mai 2019, ora 10 a.m. – Sfanta Liturghie (Izvorul Tamaduirii)

Duminica, 05 mai 2019, ora 11 a.m. – Sfanta Liturghie (Duminica Tomii)

Pomeniri de morti (Pastile Blajinilor)

